

Kronieken september 2014

Op 6/9/2014 is er de **Effatastartviering**. Wij zijn er niet bij omdat we een traditie in eer willen houden: met de kinderen en de kleinkinderen bijeenkomen voor een lang weekend. Dit jaar is dat in Engreux, een gehucht van Houffalize. Maar Frans C maakt een impressie: 'Wie iets te vroeg was, kon al genieten van de repetitie van het orkest - 4 dames - met onder meer 'De Kracht', een lied met diepe inhoud dat telkens weer ontroert én bemoedigt. Het doet deugd om te zien hoe mensen elkaar begroeten, je voelt Gemeenschap.

Caïe verwelkomt ons op de startviering. Guido gaat voor, in het groen, maar de Afrikaanse stola met oranje kringen geeft toch een feestelijk tintje. Het 19de werkjaar op de campus van de Broeders van Liefde begint, met een woord van dank aan de Broeders, aan de velen mensen die zich al die jaren hebben ingezet en aan iedereen die Effata tot een gemeenschap maakt. Het evangelie komt uit de kerkrede van Mattheüs (Matteüs 18,15-20). Wijze raad om de gemeenschap van de eerste christenen, maar ook die van de christenen van 2014 op een betrokken en positieve manier vorm te geven.

Drie boodschappen geeft Jezus, ook aan ons, mee:

- de 'broederlijke vermaning': ... zeg het rechtstreeks, onder vier ogen, laat de ander zijn gezicht niet verliezen,
- 'wat je op aarde bindt of ontbindt, zal ook in de hemel gebonden of ontbonden zijn'... wij moeten keuzes maken over hoe we met elkaar willen omgaan! Zie ook de brief van bisschop Bonny van Antwerpen voor de komende synode in Rome over relaties in onze Westerse wereld,
- 'waar twee of drie in mijn Naam verzameld zijn, daar ben ik in hun midden': ... Ik laat jullie nooit alleen, Ik zal er altijd zijn om jullie te helpen.

Na de mededelingen, haalt Tom zijn beste Frans boven om père Benoît, een redemptorist uit Congo te verwelkomen. Hij krijgt ook een glasraam met het embleem van Effata mee. Als je hoort voor welk gebied hij en één confrater verantwoordelijk zijn en met welke problemen de mensen daar geconfronteerd worden, plaatst dat onze eigen problemen in een ander perspectief. Aangezien het de startviering is, krijgen we allemaal een geschenkje: Effatamientjes! Bedankt **Frans!**

Repetitie van het koor op 12/9. Een goede, maar wat gewone repetitie van liederen nrs. 59, 29, 87 (daar schieten de bassen bij 'hoop' weer de lucht in! En gelukkig zijn de tenoren supertalenten want op 10' oefenen van het koor, mogen wij tweemaal meezingen!), 106 (niet heel duidelijk hoe we dat moeten zingen!), 44, 55, 106 en 113. Onder voorbehoud: we zingen kerstliederen op 26/12, in de namiddag, als het niet allemaal teveel wordt in die periode!

Op 13/9 is er alweer de **GEVI Effataviering**. Lea VW verwelkomt de gemeenschap: in de kranten kan je het slechte nieuws lezen, maar toch moeten we volhouden, er zijn ook veel positieve dingen, veel mensen die goed doen, ... Guido is in het rood: morgen 14/9 is er het feest van de Kruisverheffing! Dat is een oud feest, gebaseerd op legenden, het feest kon eigenlijk wegvallen, het dateert uit de tijd van Constantijn de Grote. Zijn moeder Helena, pelgrimeerde rond 324 naar Jeruzalem. Ze vond daar de grafkelder en achter Golgotha ook het kruis waaraan Jezus zou gestorven zijn. Op die plaats liet zij de basiliek van het Heilig Graf bouwen, die in 335 gewijd werd. Helena deelde het kruis in drie stukken, een deel bleef in Jeruzalem, een deel ging naar Constantinopel en Helena nam het derde deel mee naar Rome. Daar werd het ondergebracht in de Santa Croce in Jezus banden. De Germanen hebben een tweede deel aan de legende verbonden, namelijk het verhaal van Constantijn de Grote die in 312 zijn rivaal Maxentius wilde verslaan. In een droom verscheen aan Constantijn het kruis: "*In hoc signo vinces*" en dus liet hij op alle schilden het teken van het kruis (of was het de chi en de rho?) aanbrengen ... en hij overwon bij de Milvische brug! Zo werd het kruis iets om mee te gaan vechten, terwijl er tot dan toe weinig over het kruis werd gesproken. Na Karel de Grote werd het kruis het symbool van de kruistochten, met een vermenigvuldiging van de kruisreliëken! Maar hoe is het toch mogelijk om zo'n gruwelijke foltertaferelen in een kerk uit te hangen? Daar kan men toch wat vragen bij stellen ... in onze kapel is het kruis een teken van hoop! Ook het evangelie volgens Johannes, hoofdstuk 3, verzen 14 tot

17, spreken van redding en eeuwig leven, niet van veroordelen! Die Johannes was een groot theoloog en het gelezen deel komt uit een nachtelijke discussie tussen Jezus en Nikodemus, een farizeeër, over de Mensenzoon. Het is een lange discussie: Jezus wil aan Nikodemus vertellen dat we naar God op een andere manier moeten kijken, dat we opnieuw moeten geboren worden. Nikodemus verstaat het echter niet en daarom koppelt Jezus zijn uitleg aan het verhaal van Mozes met de slangen in de woestijn.

De 'liturgisten' hebben van deze discussie gemaakt dat we naar het kruis moeten opkijken om gered te worden! Maar er staat: *"Jezus moet verheven worden en wie naar hem opkijkt, blijft behouden!"* Het is dus niet God die het lijden heeft veroorzaakt; Jezus is bovendien tot het laatste ogenblik blijven geloven in de liefde van God! In de jaren zeventig van de vorige eeuw werd het gangbaar te geloven, zoals Johannes zegt, dat God de mensenzoon niet heeft gestuurd om de wereld te veroordelen. Toen kwam er een bisschoppensynode, met de hoop voor vele mensen dat er eindelijk iets zou veranderen (dat klinkt wel bekend!). Een bisschop gaf wel vlak voor de synode nog een eigen catechismus uit en wat was de eerste vraag: *"Wat is het teken van het christendom?"* Antwoord: *"Het kruis!"* Johannes zou gezegd hebben: *"Niet het kruis, maar de liefde!"* Kijk nog eens naar het kruis boven het altaar in deze kapel: het is Jezus met zijn opstaande armen, met liefde voor alle mensen: laten we dus brood en wijn delen!

In de bezinning luisteren we naar de tekst die staat op een kruis in de tuin van de oude Abdij te Drongen ... dan hebben we gebeden voor een zus die in de kliniek is opgenomen, wij hebben gedankt voor Jezus die ons heeft voorgeleefd dat vrede en liefde noodzakelijk zijn en we hebben gebeden voor vrede in ons hart, in een wereld waar mensen elkaar de dood aandoen.

Dan is er koffie, chocolademelk of wat anders met kramiek, chocoladebrood of 'gewoon' melkbrood en een gezellige babbel, Vera van het koor is er voor de eerste keer!

Let wel: op 28 oktober is er hier om 20.00 uur de eerste Effatadialoogavond, een kennismaking met de oecumenische beweging in Gent.

Op 20/9 is er weer **Effataviering**. Maar eerst was er een bijeenkomst van **de meditatiegroep**.

Caië verwelkomt de gemeenschap. Blijkbaar hebben velen genoten van het goede weer, want er zijn geen kinderen, dus steken de volwassenen die zich nog voldoende kind voelen, de vele kaarsen aan. Guido is via Genève naar Libanon gegaan met pater Johannes Römelt, de provinciaal, maar in Geneve is een valies achtergebleven. Wachten dus in Beiroet!

Maar de viering beginnen we met een parabel uit het evangelie van Matteüs (Matteüs 20, 1-15), bedoeld om ons op een verkeerd been te zetten. Kan dat nog wel? De parabel van de werkers van het 11de uur kán dat inderdaad nog! De vraag van de landeigenaar is gericht naar mensen die een lange dag willen werken, ook in de hitte van de dag - en in Israël kan het heel warm zijn! - en twaalf uur hard werken ... Maar de landeigenaar vindt mensen die dat willen doen, voor een eerlijk, afgesproken loon. In de parabel duurt de dag lang, de eigenaar zoekt nog werklieden, voor de gehele dag, steeds goed betaald met loon naar werken! In het tweede deel krijgen zij die maar één uur gewerkt hebben hetzelfde loon als zij die twaalf uur gewerkt hebben en dat is wel tegen hun rechtvaardigheidsgevoel. De 'vakbonden' staan al aan de deur, de werkgever moet zich verantwoorden en hij doet dat op zijn manier: *"Ben jij jaloeers omdat ik goed ben, ik doe u toch geen onrecht?"*

Tijdens het wachten in Beiroet komt het antwoord op deze parabel! Wie heeft er het meest afgezien: hij die zeker is dat hij de ganse dag werk heeft of hij die de ganse dag gewacht heeft om iets te mogen doen? Wij moeten dankbaar blijven voor al wat we krijgen! Jezus zegt: zijt gij kwaad omdat ik goed ben, wat ik doe is niet tegen de afspraak, het komt overeen met uw rechtvaardigheidsgevoel! De parabel is niet bedoeld om ons schuldgevoelens te geven, maar wel om de zaak van de andere kant te bekijken!

Wij hebben gebeden voor een overledene, gedankt voor de goedheid en nabijheid van velen en voor de meditatiegroep die terug herbegonnen is. Wij hebben gebeden voor iemand die ten einde krachten opgenomen is in het ziekenhuis, voor een leerling uit het tweede jaar die betrokken was in een zwaar ongeval, voor beide ouders van iemand en voor ons allen dat we doorstoten tot liefde en niet blijven hangen bij 'rechtvaardigheid'.

26/9: **repetitie van het Effatakoor!** Guido is ergens opgehouden en dus dirigeert Johan VH. We herhalen liederen nrs. 47 (al lang niet meer gezongen!), 113, 112, 98 (eenstemmig en dan vierstemmig), 106, 44 (eens kijken of het nog gaat!) En dan voor serieus, met Guido, opnieuw 44 (als je het zo zingt is het mooi, hé!), 29 (het eindrefrein moet tweemaal vierstemmig), en dan 'Die Choral' van Bach, de eerste twee bladzijden, misschien voor de kerstconcerten?

Vandaag **27/9 waren de geassocieerden en zij die interesse** hebben om aan te sluiten, **in Wittem**. Zij zijn wel tijdig terug en zijn aanwezig bij de **Effataviering** van vandaag. Bernadette kan dus de Effatagemeenschap verwelkomen op deze plaats die ook een 'pleisterplaats is voor de ziel'.

Professor Paul Van den Berghe, exegeet, later bisschop van Antwerpen en dus monseigneur geworden, was nogal angstig in de manier waarop hij dingen uitlegde, het was daardoor soms ook saai om ernaar te luisteren. Maar als je dan later zelf les moet geven en de nieuwe Bijbelvertaling moet uitleggen dan kan je predikanten vervloeken die 'rechtvaardigheid' met 'gerechtigheid' verwarren! Dit laatste woord komt trouwens alleen voor bij Matteüs (Matteüs 21, 28-32) en daar betekent het 'rechtvaardigheid' of 'toegepaste rechtvaardigheid'!

Vorige week ging het ook over rechtvaardigheid, als je een ganse dag hebt gewerkt en je dan hetzelfde loon krijgt als iemand die maar één uur heeft gewerkt, maar die wel de ganse dag in angst heeft gezeten dat hij géén werk kreeg (en dus ook geen inkomen zou hebben ...) Dat voorbeeld is keihard voor onze (oude) kerk!

Als je een groot deel van je leven 'Pater Guido' bent genoemd en nu sedert een paar jaar aangesproken wordt met 'Mijnheer Moons' door architecten, binnenhuisarchitecten en andere geïnteresseerden omdat je afgevaardigde bestuurder van de redemptoristen zijt geworden, eigenaar van een stuk grond in de onmiddellijke omgeving van het station, komt dat raar over. Dan krijg je vragen als: "*Waar ben je mee bezig? Geloof je zelf dat daaruit iets kan groeien?*" Die vragen krijg je ook van mede-redemptoristen, die angstig zijn. Soms ben je ook angstig, zoals veel mensen die zich zorgen maken: oudere kinderen gaan niet naar de kerk, of ze gaan ongehuwd samenwonen, of ze laten hun kinderen niet dopen Of: als ze de verhalen niet meer kennen, waar gaat dat naartoe? De duivel probeert de kerk kapot te maken; ze hebben geen oorlog meer gekend, wat zouden die nog in de kerk gaan doen? Hoe komt het dat de kerk zo'n slechte pers heeft? Oude celibatairen komen samen en ze zeggen hoe ik het in mijn gezin moet doen! De kerk heeft een zwaar probleem met haar imago: zolang ze met angst spreekt over seksualiteit, over structuren, over het bepalen hoe het bij mensen moet gaan, over intimiteit, dan lijdt ze aan gezichtsverlies.

Wie het gras afrijdt, zelfs als hij eerst weigerachtig stond om het te doen, wie verantwoordelijkheid neemt voor Amnesty International, wie als dokter gaat helpen in de plaats van luidkeels te zeggen wat er zou moeten gebeuren, die heeft het bij het rechte eind. Er moet geen synode zijn over de rechtvaardigheid, niet zeggen hoe we die moeten beoefenen, niet kijken wat er gebeurt, maar het doen, zoals bisschop Bonny vraagt in zijn brief van september 2014. Trouwens er zal meer dan één synode nodig zijn om de kerk grondig te veranderen! Hoofdzaak blijft dat we dóen wat Jezus gevraagd en zelf gedaan heeft ...

Wij hebben gebeden, en, wie dit leest: bidt mee met ons, voor mensen die zopas gehuwd zijn, voor mensen die zware lasten moeten dragen, voor een vriend priester die een hersenbloeding heeft gekregen, voor de vader van Filip, onze pianist, die overleden is.

De maand september, beter dan de maand augustus heeft ons geleerd dat we geen 'mea culpa' mogen slaan op iemands anders borst, dat we de schijn niet mogen redden, dat we niet zo angstig mogen zijn en de toekomst welgezind mogen tegemoet kijken, dat we mogen zijn als tollenaars en hoeren, die geloof schonken!

Wouter, woensdag 1 oktober 2014